

עשרה דברים
שאתם חייבים לדעת
אם לא קראתם את

מי חוצה כוח-על

1 ו-2

1. אתם חייבים לקרוא את מי רוצה כוח-על 1 ו-2. באמת.
2. ועדיף לקרוא אותם לפי הסדר, אבל זו לגמרי החלטה שלכם.
3. אבל אם בכל זאת אתם רוצים לקרוא קודם את מי רוצה כוח-על 3, כדאי שתדעו ש: גיגי, יואש ודיצה לומדים בכיתה ז' בעולם רגיל לגמרי, שבו יש משהו אחד ששונה מהעולם שלנו – יש ילדים, ואנשים, שיש להם כוחות-על. הכוח של גיגי הוא לעבור ממקום למקום בכוח המחשבה, דיצה יכולה לקרוא מחשבות ולשתק, וליואש יש שלושה כוחות –

גם החלומות שהוא חולם בלילה מתגשמים (אבל רק חלק, ואף פעם הוא לא יכול לדעת מתי), גם תקשור עם חיות וגם המחשת ביטויים, מה שאומר שכשהוא אומר למישהו "צ'יפס עליך", אז נופלים על המישהו צ'יפס, ואם הוא אומר "שלום עליך", נופל עליו שלום (שזה לא רעיון רע בכלל, אלא אם כן זה שלום מהמכולת, שאתם ממש לא רוצים שייפול עליכם).

יש שתי דרכים לקבל כוחות-על: או לא לעשות כלום ופשוט לקבל אותם, כמו הילדים האלה עם המזל שתמיד מוצאים כסף ברחוב; או להרוג מישהו שיש לו כוחות-על, וככה לקבל את הכוחות שלו. (אל תעשו את זה בבית!)

בעלי כוחות-על שקיבלו אותם בלי להרוג אף אחד נקראים עלעלים, וחוף משלושת הגיבורים שלנו, גם לצלילה המנהלת, לשולץ השומר, לליה המושלמת ולהורים של גיגי יש כוחות-על. והם לא היחידים...

מי שלקח את כוח-העל שלו בדרך השנייה והלא חוקית, נקרא קוץ.

בכר, המורה ללשון, שונא בעלי כוחות-על, רוצה לקחת מהם את הכוחות ולנקום בהם על משהו, עוד לא ברור מה.

בספר הראשון בכר השיג כוחות-על שבהמשך נלקחו ממנו, ותלמידה בשם מיקה ניסתה לפוצץ את בית הספר במסיבה שכבתית כדי לקבל כוחות-על, אבל אחר כך היא התנצלה על זה, אז סלחו לה. לבכר לא סלחו.

9 בספר השני קרו שני דברים נוראים: גם בכר חטף את צלילה, קיבל כוח של שינוי צורה ושינה צורה לצלילה; וגם היה טיול שנתי, שבו, במפתיע, ניסו להרוג את הגיבורים שלנו בשלל דרכים.

10 ואם אתם רוצים לדעת מה קרה בספר השלישי, אז תקראו את זה:

1

ביפ ביפ ביפ ביפ.

05:48?

.05:48

מישל צ'לנובסקי בדק את הרשימה שלו. לפי הרשימה שלו, ב-05:48 בדיוק אמורה להגיע משאית האספקה של הכלא. ובאמת, ב-05:48 בדיוק נשמע צפצוף הרוורס של משאית האספקה, והוא ראה את החלק האחורי שלה מתקדם (או שזה היה החלק הקדמי שהתאחר?) לעבר מחסני הכלא. מישל מחק את הסעיף הזה ברשימה וחייך לעצמו בסיפוק. זו הייתה המשמרת הראשונה שלו כסוהר בבית הכלא, והסעיף:

הוא עשה סיבוב אחרון בין התאים – זה לא היה ברשימה, אבל סוהרים משושלת צ'לנובסקי עשו גם דברים שלא כתובים ברשימות (כמו סיבוב אקסטרה וללעוס מסטיק ופיפי! שהיה כתוב ברשימה אבל רק שלוש פעמים ומישל הלך לפחות חמש), ונעצר ליד התא האחרון, שבו היה אמור להיות מישהו שנקרא בכר בכר. אבל בכר בכר לא היה בתא. במקומו היה בתא מישהו שנראה בדיוק כמו מישל, רק קצת יותר גברי, ולכן מישל שאל, מופתע: "אמא? מה את עושה פה?"

"מחכה שתוציא אותי!" היא ענתה.

"מה זה, מין קטע כזה שעושים לסוהרים משושלת צ'לנובסקי בסוף המשמרת הראשונה?"

"כן!" קראה אמא שלו בשמחה. "זהו! בדיוק! מה שאמרת! עכשיו תוציא אותי מהתא ותן לי נסיעת חינום ברכב מזדמן לכביש הראשי. כלומר טרמפ לכביש הראשי."

"למה לכביש הראשי? את לא תהיי בטקס ותשירי את ההמנון עם כולם?"

אמא שלו נראתה קצת מבולבלת. "את ההמנון...?"

"ההמנון הסוהרים!" אמר מישל בשמחה ופצח בשיר: "סוהרים היינו, היינו... למרות המוטו המשפחתי, 'אף צ'לנובסקי לא ישיר לבדו', אמא שלו לא הצטרפה אליו, לא בבית ולא בפזמון, ואפילו לא מחאה כפיים או נופפה בתוף מרים כמקובל.

"ברור שאני אהיה בטקס!" אמרה אמא שלו, "אבל אני צריכה

קודם לעשות משהו חשוב שקשור לטקס, אז... אולי אני פשוט אקח את הרכב שלך לאיזה חצי שעה?"

"את בטוחה?! שאל מישל, מופתע, ואמא שלו (שהייתה בעצם בכר שניסה להיראות כמו מישל ובטעות יצא לו אמא של מישל) הנהנה בהתרגשות.

"יודעת מה? ממילא יש לי רק קסדה אחת, אז תיקחי את הרכב ואני כבר אסע באוטובוס. יום אחד תספרי לי איך עשיתם את זה, אה?"

"את 'זה'?"

"את הטריק הזה של להוציא את האסיר שהיה פה קודם ולהכניס אותך במקומו. אמר מישל בזמן שהוציא את אמא שלו- בכר מתא הכלא ועזר להם לחבוש את הקסדה. "שאני אתן לך דחיפה?" הוא שאל כשליווה אותם למקום החניה שלו ופתח את השרשרת שקשרה את התלת-אופן שלו.

"אני אסתדר", אמרו לו אמא שלו-בכר והתחילו לדווש לעבר היציאה. והם בטח היו מדוושים עד עצם היום הזה, אילולא נהג משאית האספקה עצר לידם, כמאתיים מטר לפני השער הראשי, ושאל: "גברת, רוצה טרמפ?" ואז, לבקשתם, נתן להם נסיעת חינם ברכב מזדמן.

2.

ערב קודם לכן

כשדיצה, גיגי ויואש (ושוני א') גילו שצלילה שואלת בקבוצה אם הם זכרו לעדכן את המשטרה שבכר יכול לשנות צורה, לא נדרש להם הרבה זמן להבין שזו לא סתם שאלה, אלא שאלה שאם התשובה עליה שלילית (לא, הם לא זכרו לעדכן את המשטרה שבכר יכול לשנות צורה), יש סיכוי סביר שבכר ימצא דרך להשתמש בזה לטובתו. הם צלצלו מיד לצלילה (והטלפון שלה צלצל, בדיוק כמו שטלפונים עושים), שעדכנה אותם שהיא עם שולץ, והם בדיוק על הקו בהמתנה למוקד המשטרה בשביל לעדכן אותם בזה.

"יש לפנינו בתור עוד שלושה-עשר פונים", אמרה צלילה.
 "שלושה-עשר פונים? ומה אם זה מקרה חירום?" תהה יואש.
 "או!" ענתה צלילה בסיפוק, "שאלה מצוינת."
 "והתשובה?"
 "פחות מצוינת. הדוברת בהודעה המוקלטת באמת אמרה: 'אם
 שיחתך היא שיחת חירום, חבל ובהצלחה.'"
 "אז אני יודע מה נעשה! אולי נעשה פשע –"
 "נבצע, "תיקנה צלילה, "פשע מבצעים."
 "נבצע, בסדר, ואז המשטרה תבוא, כי התפשע בצע, זאת
 אומרת התבצע פשע, ואז נגיד להם: 'טוב שבאתם, אנחנו רוצים
 לדווח על משהו חשוב!' ואז נדווח להם על זה."
 "אם כבר מדווחים", אמר שולץ, "אולי נדווח להם גם על זה
 שבכר חטף את צלילה, ואז הגיע לטיול השנתי בתור צלילה,
 ואז ניסה להרעיל את כולם ולא הצליח, ואז ניסה להפיל לכם על
 הראש אוטובוס, והכי גרוע – התנהג כאילו צלילה ואני אף פעם
 לא היינו החברים הכי טובים?"
 "על זה כבר דיווחנו", אמרה צלילה, "ז'תומרת על החטיפה
 וניסיונות הרצח, אבל לא על החלק הכי גרוע, של החברות."
 "זה היה הכי גרוע?" שאל שוני א' בעצבים, "מה עם זה
 שדיצה, יואש וגיגי צ'יקמקו אותי בתוך מיטה מתקפלת והביאו
 מלפפון שירביץ לי?"
 "אולי כי בטיול השנתי העלית את המיטות שלהם על מנוף

באמצע הלילה!?" הזכירה לו דיצה, עצבנית.

"זה היה מעולה, נזכר גיגי, ושאל: "אז לבצע פשע?"

"ממש לא." אמרו כולם יחד (שוני א', יואש, דיצה, צלילה,

שולץ והדוברת מההודעה המוקלטת), ושוני א' מיד אמר,

"קטשופ," שזה מה שאומרים כשיש מקרה של צ'יפס עליך ולא

רוצים שאף אחד יגיד צ'יפס עליך.

"סליחה, סליחה, סליחה," אמרה צלילה, "אפשר להתרכז

במקרה חירום שלנו? אני ושולץ ממתינים על הקו, אבל אולי

באמת כדאי למצוא דרך יותר מהירה לדווח על זה –"

גיגי קם בהתלהבות, מוכן כולו לעבור על חוק או שניים או

שבעים, "שלא כוללת ביצוע פשעים למיניהם."

גיגי התיישב באכזבה על המיטה הנפתחת. המיטה הנפתחת

נסגרה וצ'יקמקה אותו בפנים. דיצה התכוונה לפתוח אותה, אבל

גיגי ביקש שהיא תשאיר אותו בפנים, כי נראה לו שזה יעזור לו

לחשוב על רעיון טוב (וגם כי היה שם כיבוד). דיצה, שחשבה

שזה רעיון גרוע, הסכימה כי אומרים שהפכים נמשכים.

"מישהו מכיר מישהו במשטרה? או בבית הסוהר?"

"כן, אנחנו מכירים את בכר!" נשמע קול מצ'וקמק מהמיטה.

"לא כולל פושעים."

"אה."

דיצה היססה. היא הכירה מישהו בבית הסוהר, אבל זה היה

מסובך. מצד שני, גם אם בכר יברח זה יהיה מסובך, ואפילו מסובכר.

"טוב, נו. יש את הצד של אמא שלי, שאנחנו לא ממש בקשר
איתו –"

"אמא שלה מתה," הסביר גיגי לשוני א' (שלא קרא את הספר
הראשון).

"אלה הצ'לנובסקים, והם כולם סוהרים."

"זה אומר שהם שומרים על אסירים בכלא," הסביר גיגי לשוני
א' (שלא קרא גם את הספר השני, אבל דווקא כן ידע מה זה
סוהרים).

"את קרובת משפחה של הצ'לנובסקים מפתח תקווה?!" שאלה
צלילה בהתרגשות.

"לא, של הצ'לנובסקים ממעלות תרשיחא. וכולם עובדים בבתי
כלא בכל הארץ, אז אני יכולה לכתוב להם בווצה המשפחתי.
וכדאי שאני אעשה את זה עכשיו, לפני שיהיה מאוחר מדי."
"מאוחר מדי מבחינת נימוסים?" שאל גיגי, שרק לאחרונה
קיבל את הטלפון החכם של אחיו הקטן של שוני א', ועוד לא
ממש הבין בזה, "באיזו שעה כבר לא מתאים לכתוב בווצה?"
"מאוחר מדי מבחינת בכר שעלול לברוח!" נזף בו שוני א'.
"ואין שעה לא מתאימה לכתוב בווצה."

"בטח שיש!" קרא יואש, "לא כותבים ווצה בין שתיים לארבע,
ולא כשיש סיכוי שמישהו אולי כבר הלך לישון, אז לא אחרי
שמונה בערב."

"אתה הולך לישון בשמונה בערב?!!" הופתע שולץ.

"אמממ.... תראו, זה לא קקדו יפני?!" שינה יואש את הנושא,
וכולם הסתובבו לכיוון החלון, אפילו שהם היו בכלל בשני בתים
שונים ושאינ דבר כזה קקדו יפני.
"לא, זאת השכנה שלי מלמטה. אבל אני מבינה את הבלבול,"
אמרה צלילה.

"בקיצור, את כותבת, דיצה?"
"כותבת, כותבת," אמרה דיצה, וכתבה:

צילנובסקים שלום, זו דיצה, הבת של גילה (הבת של רינה
ושמחה, זו שמחה). מה קורה?
אולי מישהו מכנס הוא סוהר בכלא אזובים, או מכיר סוהר
בכלא אזובים? יש שם אסיר מסוכן מאוד ש

דיצה נעצרה. "ש – מה? מה מותר לי להגיד להם?"
"בקבוצה? עדיף שכלום."
"פשוט תכתבי 'שיתקשר אליי דחוף', הציע שולקן.

צילנובסקים שלום, זו דיצה, הבת של גילה (הבת של רינה
ושמחה, זו שמחה). מה קורה?
אולי מישהו מכנס הוא סוהר בכלא אזובים, או מכיר סוהר
בכלא אזובים? יש שם אסיר מסוכן מאוד שיתקשר אליי דחוף

"זה לא ממש הגיוני."

"תני לי." שוני א' לקח לה את הטלפון מהיד בחוסר סבלנות,

והקיש:

צ'לנובסקים שלום, זו דיצה, הבת של גילה (הבת של רינה

ושמחה, זו שמחה). מה קורה?

אולי מישהו נכנס הוא סוהר בכלא אזובים, או מכיר סוהר

בכלא אזובים? אם כן שיתקשר אליי דחוף דחוף דחוף

דחוףדחוףדחוף

ושלח.

למחרת בבוקר, ב-06:30 בדיוק, מחק מישל צ'לנובסקי את הסעיף

הלפני אחרון ברשימה, שהיה:

לעשות פיפי!

ואז מחק את הסעיף האחרון ברשימה, שהיה:

להדליק מחדש את הטלפון

והדליק מחדש את הטלפון שלו. הרינגטון של קבוצת הווצה

המשפחתית התחיל להתרנגטן (כי זה מה שרינגטונים עושים)

שוב ושוב ושוב, עוד לפני שהוא מסר למחליף שלו את הצרור

הגדול של מפתחות התאים, ומישל ראה שיש לו 148 הודעות

חדשות בקבוצה, והבין שכנראה כולם רוצים לברך אותו לרגל

סיום המשמרת הראשונה והפיכתו לסוהר מן המניין, והחליט לקרוא את זה בבית. בדיוק באותו הרגע צלצלו מהשער לבדוק אם יש אישור יציאה למשאית האספקה ולמי שבתוכה, ומישל אמר שבטח, למה לא.

3

צלילה, שהחלימה ממש מהר מזה שנפל עליה אוטובוס, ישבה על מוט עץ שהיה תלוי מהתקרה בצד אחד של אולם ההתעמלות. שולץ, שלא היה לו ממה להחלים אבל גם ככה לא היה ממש בכושר, נתלה ברגליים ממוט עץ זהה שהיה תלוי מהתקרה בצד האחר של אולם ההתעמלות.

הם עמדו להתאמן על תרגיל הטרפז המעופף המפורסם שלהם, שהיה מפורסם משום שהם עשו אותו פעם אחת לפני יותר משלושים שנה ונכשלו בו כישלון חרוץ. אבל מכיוון שעברו יותר מעשרים שנה, הם בהחלט ציפו לתוצאה אחרת – שולץ ציפה להצלחה, צלילה ציפתה לכישלון עוד יותר חרוץ. כל אחד היה נחוש להוכיח לשני שהוא צודק.

מוזיקה עליזה (שזו דרך אחרת לומר מוזיקה מעצבנת) התנגנה ברקע, ושניהם התנדנדו, כל אחד על הטרפז שלו, וחיכו לסימן.

"מה הסימן?" שאל שולץ.

"אותו סימן שהיה בפעם שעברה."

"איזה סימן היה בפעם שעברה?"

"שלושים שנה, לך תזכור. אבל כשהוא יגיע, אנחנו נדע."

"איך בדיוק?" שאל שולץ.

"כשיודעים יודעים", אמרה לו צלילה, מה שהיה משפט חסר

משמעות לחלוטין.

הדלת לאולם ההתעמלות נפתחה וגיגי נכנס, וצלילה, שהייתה בטוחה שהיא יודעת, נתנה תנופה עם הרגליים, התעופפה עם הטרפז שלה לכיוון שולץ ועזבה את הטרפז, מוכנה לעוף אל זרועותיו של שולץ.

שולץ, לעומתה, ממש לא ידע שהוא יודע, ולכן היה עסוק

באותו רגע בלגרד באוזן.

צלילה נחתה בדיוק אל בין זרועותיו של גיגי וחייכה לעצמה:

היא צדקה!

גיגי נחרד. קודם כול, הוא החזיק בזרועותיו את צלילה, שהייתה גם המנהלת שלו וגם רב-עלעל וגם ישישה בת 127 שנה, ולכן הוא הוריד אותה בעדינות אל הרצפה, וידא ששום דבר לא נשבר, ואז צעק בזעם: "אתם עושים מה שאני חושב שאתם עושים!"

"אתה חושב שאנחנו משחקים פינג-פונג-צלילה?"

"לא!" ענה גיגי.

"אז אולי. למה, מה אתה חושב שאנחנו עושים?"

"אני חושב שאתם מנצלים את העובדה שצלילה היא מנהלת בית הספר, ולכן אתם מתחילים להתאמן לפני כולם לתחרות כישרונות שעוד לא הודעתם עליה בכלל, ורק כשתרגישו שאתם מוכנים ממש, אתם תודיעו שיש תחרות כישרונות, ואז לאף אחד לא יהיה מספיק זמן להתאמן ואתם תנצחו – אבל אתם לא תיהנו מהניצחון שלכם כי זה לא יהיה הוגן!"

"האמת שאנחנו עושים בדיוק מה שאתה חושב שאנחנו עושים", הודתה צלילה, קצת מופתעת מהדיוק של גיגי. "וגם אם זה לא יהיה הוגן, דווקא כן ניהנה מהניצחון שלנו, כי ניצחון זה ניצחון."

"אבל אתם לא תנצחו, כי אני הולך עכשיו לעדכן את כל בית הספר שיש תחרות כישרונות, אז כולם יתחילו להתאמן ויהיו טובים לפחות כמוכם!"

"אני מקווה שיותר", אמרה צלילה, אבל לא באמת התכוונה.

ליואש היו שלושה כוחות-על ולא מעט כישרונות. הוא היה גאון מתמטי, חכם מאוד בשאר המקצועות, חבר טוב, ולא רע בלנגן במפוחית מהאף. אבל הכישרון הגדול ביותר שלו, אם מתייחסים אל כישרון כאל "יכולת גבוהה מלידה בתחום כלשהו", היה לזלזל

בעצמו. למרות כל הכישרונות והיתרונות שלו, למרות שהיו לו חבר הכי טוב וחברה (!), למרות כוחות־העל ולמרות שאמא שלו, שהייתה אובססיבית לניקיון, כבר התחילה לחבק אותו פעם ביום (אחרי מקלחת ועם מסכה, ובכל זאת), יואש חשב שהוא לא משהו בכלל. מה שכן, יואש היה מספיק חכם כדי לדעת שניצחון בתחרות כישרונות הוא לא מה שיהפוך חוסר ביטחון לביטחון, ולכן הוא אפילו לא חשב להשתתף בתחרות כישרונות, למרות שגיגי הבטיח לו שזה ילמד אותו דברים חדשים על עצמו ("ולמה זה משהו חיובי?" שאל יואש), שזה ניסיון של פעם בחיים ("גם למות זה ניסיון של פעם בחיים"), ושהוא חייב לו (הוא לא).

אבל הוא הבטיח לגיגי לעזור לו מאחורי הקלעים בכל מה שהוא צריך (כל עוד זה חוקי, מוסרי, ולא מסכן אף אחד), ועכשיו הוא ודיצה ישבו עם גיגי בקפיטריה וניסו להסביר לו למה מופע התעתקות הוא לא רעיון טוב בכלל.

"מעבר לעובדה שזה חושף את כוח־העל שלך, זה אפילו לא כזה מרשים! הקהל לא יודע שהתעתקת עכשיו לירח וחזרה, הם חושבים שסתם עשית איזה טריק שגרם לך להיעלם ולחזור."
"אז אני יכול להביא להם משהו מהירח. יש חנות מזכרות בירח?"

"והנה הוא כאן!" קריינה דיצה בדרמטיות, "והנה הוא לא כאן, והנה הוא שוב כאן עם מחזיק מפתחות מהירח בצורת גבינה! מי יתלהב מזה?"

"מי לא יתלהב מזה?! שאל גיגי, ודיצה ויואש הסתכלו זה בזה ומשכו בכתפיים. "וחוץ מזה, למה שאני אקנה מחזיק מפתחות בירח? אני אקנה בועת זכוכית כזו עם נוף של הירח וכאילו פתיתי שלג שיורדים בה. וגבינה אמיתית!"

"די משוכנע שאין בכלל גבינה או חלב או פרות בירח," אמר יואש (שהיה משוכנע לגמרי, אבל לא רצה להעליב).
"בקיצור, תחשוב על משהו אחר. אתה יודע מה אחרים עושים?"

"לא, אבל זה התפקיד שלך – דיצה, את קצינת המודיעין שלי. את אחראית לברר מה האחרים עושים ולעדכן אותי, ולפני שתגידי שאת לא רוצה לרגל אחרי אף אחד, את גם לא צריכה – את בסך הכול צריכה לקרוא את המחשבות שלהם."
"שזה אומר שאני צריכה לתת להם יד, ולחכות עד שהם יחשבו על הכישרון שלהם? כבר עדיף לי לרגל."

"טוב, אם זה מה שאת מעדיפה, אז תרגלי. מה שנוח לך."
מה שנוח לה היה להישאר בבית עם יוקליילי ולקרוא ספר, אבל לא נראה שזו הייתה אחת מהאפשרויות.

"אז מה תעשה?" שאל יואש, "אולי נכין רשימה של כל הכישרונות שלך ונבחר ממנה?"

"למה שנבזבז עכשיו חצי שנה על הכנת רשימה?" שאל גיגי.
"חצי שנה לרשימה? אתה באמת כותב כל כך לאט?" שאלה

מיקה.

"לא, פשוט יש לי הרבה כישרונות. רגע, מיקה, מה את עושה

פה?"

"מרגלת אחריך, כמובן."

"ליה שלחה אותך לרגל אחריי?" זה היה מאוד מחמיא.

"מה פתאום. אני שלחתי את עצמי לרגל אחרי כל מי שאולי

ישתתף בתחרות כישרונות. אבל עכשיו, כשאני חושבת על זה,

זה לא באמת משנה כי בכל מקרה ליה תנצח."

"איזה כישרון יש לליה?"

"איזה כישרון אין לליה!" ענתה מיקה, "אם הייתי צריכה

לעשות רשימה של כל הכישרונות של ליה, זה היה לוקח לי חצי

שנה לפחות – אה, רגע! הבנתי למה התכוונת קודם... טוב, אני

הולכת. תשברו רגל!"

"ככה אומרים 'בהצלחה' למי שהולך להופיע." הסביר גיגי.

"באמת? לא ידעתי," אמרה מיקה והלכה משם.

"שולץ היה מבולבל – אם היא לא ידעה את זה, אז למה

היא...?"

"שולץ! איך גם אתה הגעת לכאן בלי ששמנו לב?!"

"אתם במקום ציבורי, אז זה לא ממש מסובך. כריך?"

כל אחד מהילדים בחר כריך מהמעיל של שולץ (גיגי בחר

שלושה, אבל הניח אותם זה מעל זה, ככה שזה כאילו היה רק

כריך אחד שמורכב מכריכים).

"זה נכון שגם למורים מותר להשתתף בתחרות כישרונות?"

ולשומרים/מורים מחליפים/וכל שאר התפקידים שלך?" שאל
יואש.

"תחרות הכישרונות פתוחה לכולם, ענה שולץ בגאווה, "אצלנו
לא מפלים אף אחד! כל תלמיד ותלמיד ומורה ומורה (ושומר
ושומר וכו' וכו') יכולים לנצח בתחרות ולקבל את הפרס הגדול
הגדול!"

"שהוא שהוא?"

"עוד לא ידוע. לא ברור כמה כסף יש לנו, כי אוולין איבדה את
המפתח של הקופה הקטנה, ודויד דויד לא הצליח לאתר מפתח
ספר, מה שאומר שאין מפתח ספר. אבל הוא יהיה גדול!"

"המפתח או דויד דויד?"

"הפרס."

"ובדיוק בגלל זה, אמר גיגי, "אין לנו זמן לבזבז ואנחנו חייבים
להתחיל להתאמן מעכשיו!"

רק שהוא אמר את זה תוך כדי שהוא אכל כריך של שלושה
כריכים, וזה נשמע ככה:

"וביגוד ביגגה, אמר גיגי, "אין להו מנלזבז ואננו אבים אהחי
ייגמן מעשה!"

אז אף אחד לא הבין.